

Ελληνισμός- Ιουδαιοχριστιανισμός, δυο "άλλοι" κόσμοι

"...Σύμφωνα με τον Χριστιανισμό, κατά την αντίληψη του, ο κόσμος είναι ένας θόλος ή μία σπηλιά, ένα θέατρο όπου γίνονται γεγονότα, των οποίων ή έννοια και το έπαθλο βρίσκονται «αλλού...», δηλαδή στον «άλλο κόσμο... Η συνείδηση τού ανθρώπου με την αντίληψη αυτή δεν είναι συνείδηση με αυτόνομη δράση.

Είναι απλώς μία σκηνή, όπου αντιμάχονται οι σκοτεινές δυνάμεις τού Κακού και οι φωτεινές δυνάμεις τού Καλού. Και, αναγκαστικά, είναι αλληλένδετη με μία γραμμική αντίληψη της Ίστορίας (ότι πέρασε, δεν ξαναγυρίζει ποτέ και όλα οδηγούν προς το τέλος της Ίστορίας και τον «Χαμένο παράδεισο...»), της οποίας το σημείο εκκινήσεως είναι ή δημιουργία και το σημείο αφίξεως το «τέλος των καιρών... τού μεσσιανισμού. **Όλοκληρη ή ιουδαιοχριστιανική θεολογία στηρίζεται στην διάκριση μεταξύ τού «δημιουργημένου όντος. (του κόσμου) και του «αδημιούργητου όντος.. (του Θεού).** Δηλαδή, ό Κόσμος δεν είναι το Απόλυτο. Η πηγή της Γνώσεως διακρίνεται ριζικά από την Φύση. Δεν βρίσκεται σ' αυτήν. Ο Κόσμος δεν είναι το «σώμα» τού Θεού. Δεν είναι αιώνιος, ούτε αδημιούργητος, ούτε οντολογικά αυτάρκης. Δεν απορρέει απ' ευθείας από την θεϊκή ουσία, ούτε είναι τρόπος έκφράσεώς της. είναι ριζικά «Άλλος» από το Απόλυτο. Μόνον ένα Απόλυτο υπάρχει, σύμφωνα με την ιουδαιοχριστιανική θεολογία: είναι ο Θεός και αυτός είναι αδημιούργητος, χωρίς γέννηση, χωρίς εξέλιξη και οντολογικά αυτάρκης.

Αντίθετα, στις πηγές της παγανιστικής σκέψεως βρίσκει κανείς την ιδέα ότι το σύμπαν είναι έμψυχο και ότι ή ψυχή του κόσμου είναι θεϊκή. Η πηγή της Γνώσεως προέρχεται από την Φύση και από τον ίδιο τον Κόσμο. Αν υπήρξε «δημιουργία...» δεν ήταν παρά ή αρχή ενός κύκλου. Το σύμπαν είναι το μόνο δεν και δεν υπάρχει κανένα άλλο. Ο Κόσμος δεν δημιουργήθηκε και δεν υπήρξε ποτέ αρχή του. Είναι αιώνιος και άφθαρτος. Ο θεός δεν ολοκληρώνεται, δεν πραγματώνεται, παρά "δια" του Κόσμου και "εντός"... του Κόσμου. **Δηλαδή, ή Θεογονία είναι και ή Κοσμογονία.** Ο Κόσμος αντιπροσωπεύει την εξάπλωση του Θεού μέσα στον χώρο και στον χρόνο. Το "δημιούργημα" είναι ομοιούσιον τού "δημιουργού". Η ψυχή είναι μέρος της θεϊκής ουσίας. Η ουσία τού θεού είναι ίδια με την ουσία του Κόσμου.

Οι Ιδέες αυτές αναπτύσσονται συνεχώς στην πρώτη ελληνική φιλοσοφία. Τις βρίσκει κανείς ακόμα, σαν απόηχο, στον Αριστοτέλη, στον Πλάτωνα και ύστερα στους στωικούς. Ο Ξενοφάνης ό Κολοφώνιος (60ς π.χ. αιώνας) καθορίζει τον Θεό σαν την ψυχή τού Κόσμου. Ο Ηράκλειτος γράφει: **"Ο κόσμος αυτός δεν δημιουργήθηκε από κανένα θεό και από κανέναν άνθρωπο. Υπήρξε πάντα, υπάρχει και θα υπάρχει πάντα, φωτιά αιώνια ζωντανή, ανάβοντας και σβήνοντας με μέτρο..."**. Για τον Παρμενίδη, πού βλέπει τον Κόσμο σαν ένα ον ακίνητο και τέλειο, το σύμπαν είναι ασύλληπτο, άφθαρτο και αδημιούργητο. Την ίδια γνώμη βρίσκουμε και στον Έμπεδοκλή, τον Αναξαγόρα, τον Αναξίμανδρο, τον Μέλισσο Κ.Ο.Κ.

Απ' όλα αυτά, μπορούμε να συμπεράνουμε, ότι αυτό πού χαρακτηρίζει περισσότερο τον ιουδαιοχριστιανικό μονοθεισμό δεν είναι μόνον ή πίστης σ' ένα μοναδικό θεό, αλλά επίσης και ιδίως ή προσχώρηση σε μια δυαδική αντίληψη τού κόσμου. Πράγματι, το παράδειγμα της ελληνικής φιλοσοφίας αποδεικνύει ότι μπορεί να υπάρξει ένας μη δυαδικός "μονοθεϊσμός", πού ταυτίζει το Απόλυτο Ον και το Σύμπαν και ο οποίος, όπως θα δούμε, δεν είναι θεμελιωδώς ανταγωνιστικός του πολυθεϊσμού, γιατί οι διάφοροι θεοί μπορούν ν' αντιστοιχούν με τις

διάφορες μορφές με τις οποίες εκδηλώνεται το Θεϊόν. Λέμε ακόμη, κατά συνέπεια, ότι **αυτό πού συνδέει αδιαίρετα τον Ιουδαιοχριστιανικό μονοθεϊσμό με την ανεπιείκεια και την μισαλλοδοξία, δεν είναι το ότι ο Γιαχβέ είναι μοναδικός θεός, αλλά ότι ο μοναδικός αυτός θεός θεωρείται διάφορος τού κόσμου, ανώτερος του και εξ αυτού, είτε το θέλουμε είτε όχι, αντίθετος μ' αυτόν.** Αντίθετα, στην περίπτωση ενός μη δυαδικού μονοθεϊσμού, ή διακήρυξη της μοναδικότητας τού Θεού δεν είναι παρά ένας τρόπος διακηρύξεως και ιεροποιήσεως της μοναδικότητας τού Κόσμου. Ένας τέτοιος Θεός, όπως και ή Θεικότητα πού ενσαρκώνουν με διάφορους τρόπους οι θεοί τού παγανισμού, είναι ανεκτικός, γιατί αποτελείται από όλες τις διαφοροποιήσεις τού Κόσμου. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι αντιπροσωπεύει την μοναδική διαφοροποίηση ενός όντος, πού δεν εξαιρεί καμία «άλλη μορφή», καμία διαφορά, γιατί τις περιλαμβάνει και τις συνδιαλλάσσει όλες. Βασικό, ό Θεός τού παγανισμού είναι ένας "όχι άλλος", ένας ομοούσιος, ίδιος με τον Κόσμο.

Αντίθετα, Ο Θεός τού Ιουδαιοχριστιανικού μονοθεϊσμού είναι ή κατ' εξοχήν «Άλλη Μορφή.., είναι ο "Ολότελα. Άλλος". **Και το επικίνδυνο του βρίσκεται ακριβώς σ' αυτήν τήν ριζική διαφορά την οποία ισχυρίζεται ότι έχει. Εφ' όσον είναι «ένας» όχι με την έννοια του «μοναχικού», άλλα με την έννοια τού «μοναδικού από είδος του», ο Γιαχβέ δεν μπορεί παρά να μειώνει τις διαφορές, να αποκλείει κάθε άλλο θεό που θα μπορούσε να τον επισκιάσει, να διακηρύσσει το κίβδηλο όλων όσων άλλοι λατρεύουν.** Στο έργο του «Το στάδιο της αναπνοής», (έκδ, Μινουί, 1979), ο Ζάν-Λουί Τριστανί απέδειξε, μετά από πολλούς άλλους άλλωστε, την επιρροή του Ιουδαιοχριστιανικού μονοθεϊσμού στον δεσποτισμό. Αντίθετα, ό παγανισμός είναι ανεκτικός, όχι μόνο γιατί είναι (κατά περίπτωση) πολυθεϊστικός, αλλά και γιατί δεν είναι δυαδικός, γιατί στην «έλλειψη συνεχείας" τού Θεού και τού Κόσμου, αντιπαραθέτει την «συνέχεια.. όλων όσων αποτελούν και ενσαρκώνουν το μόνο απόλυτο όν, δηλαδή τον Κόσμο (ανθρώπων-θεών-φύσεως). Τέλος, γιατί θέτει το αξίωμα ότι ένας θεός πού δεν θα ήταν αναπόσπαστο μέρος του Κόσμου αυτού, δεν θα μπορούσε να είναι Θεός. Γιατί ή το ένα ή το άλλο: Ή ο θεός είναι Μοναδικός, ή ο Κόσμος είναι Μοναδικός. Και στην κατ' εξοχήν μη-θεική διακήρυξη «Το Βασίλειόν μου ούκ έστιν του κόσμου τούτου.» (Ιωαν. 18, 3), αντιτίθεται ή κατ' εξοχήν θεϊκή διακήρυξη «Ή διαμονή των ανθρώπων είναι ή διαμονή των θεών.» (Ηράκλειτος).

Στην προοπτική του δυαδικού μονοθεϊσμού (του Ιουδαιοχριστιανισμού), ή σχέση μεταξύ του Κόσμου και του Απολύτου δεν είναι λοιπόν σχέση «ταυτίσεως.», ούτε σχέσις απ' «ευθείας απόρροιας.», αλλά μια σχέσις «ψευδο- ελευθερίας.», αναφερόμενης από την θεολογία της Δημιουργίας. Η Δημιουργία αυτή έγινε από το «Μηδέν». Δηλαδή ό θεός δεν δημιούργησε τον Κόσμο από μία άμορφη μάζα-ύλη, από ένα προϋπάρχον χάος το οποίο κατεργάσθηκε, γιατί στην περίπτωση αυτή θα υπήρχαν δύο «αδημιούργητα απόλυτα»: ο Θεός και ή "Υλη". Ούτε και «συνέλαβε». (με την έννοια της γεννήσεως) τον Κόσμο, γιατί τότε θα ήταν ομοούσιος μ' αυτόν και (σύμφωνα με τον Ιουδαιοχριστιανισμό) μόνον ο Λόγος του Θεού, συλληφθείς και όχι δημιουργηθείς, είναι ομοούσιος μ' αυτόν. Απλώς τον «δημιούργησε.. » Έτσι, ή σχέση που τον συνδέει με τον άνθρωπο, είναι συνάμα αιτιατή (ό Θεός είναι ή αρχική αιτία όλων των όντων - δημιουργημάτων) και ηθική (ό άνθρωπος πρέπει να υπακούει στον Θεό).

Αντίθετα, για τον παγανισμό, ο Θεός δεν μπορεί να αποσυνδεθεί από τον Κόσμο.

Η σχέση του λοιπόν με τον Κόσμο δεν συνδέεται με το ότι "είναι" ή αιτία του Κόσμου και οι άνθρωποι δεν είναι "ενδεχόμενα" όντα. (δηλαδή «τυχαία»δημιουργήματα) τα οποία δημιουργήθηκαν από το «μηδέν». **Ο παγανισμός αρνείται την ιδέα της «Δημιουργίας», ή**

οποία είναι κεντρική Ιδέα του ιδουαιοχριστιανικού μονοθεϊσμού. Άλλωστε, από τον Μεσαίωνα Το χρησιμοποιούμενο ημερολόγιο του εβραϊσμού θεωρείται ότι κάνει να συμπίπτουν ο «πρώτος χρόνος. με την "δημιουργία...". Ο αριθμός στον όποιον έφθασε έτσι σήμερα, είναι 5740 και Ισοδυναμεί με το χριστιανικό 1980 και είναι αποτέλεσμα της μελέτης της βιβλικής χρονολογίας. Ο αριθμός αυτός όμως, θεωρείται πια σήμερα και κατά γενικό κανόνα σαν συμβατικός και εκδηλώνει καθαρά μια προσπάθεια να μη συμπίπτει με κανένα ανθρώπινο γεγονός. (Σ.Μ.:Οί γεωλογικές όμως μελέτες της Γής, απόλυτα επιστημονικές και βεβαιωμένες πλέον, ανεβάζουν ήδη την ηλικία της σε 10 δια. χρόνια!)

Επίσης, ό παγανισμός αρνείται κάθε μηχανική επιστημολογία και, Ιδίως, αρνείται κάθε γενική ροπή της Ιστορίας προς μία προκαθορισμένη κατεύθυνση (Σ.Μ.: κλασσική ιουδαιοχριστιανική αρχή), πού κατέληξε σε πολιτικοποίησή της από τον Μαρξισμό Ιδίως, αλλά και από την λεγόμενη Δημοκρατοφιλευθερία). Ο παγανισμός, όπως λέει ό Σπένγκλερ, τείνει προς την αντικατάσταση της αιτιοκρατικής αρχής (της θεϊκής δημιουργίας ως αιτίας των πάντων) με την «Ιδέα του πεπρωμένου».

«Η ιδέα της δημιουργίας είναι το βασικό απόλυτο λάθος κάθε λανθασμένης μεταφυσικής», λέει ο Φίχτε. Από τότε, ο Χάιντεγκερ απέδειξε κι αυτός ότι ή Ιδέα της δημιουργίας δεν ανήκει στην φιλοσοφία. Η διακήρυξη της ενότητας του "Όντος" και του Κόσμου περιέχει το αξίωμα της αιωνιότητας τους: το «Όν» δεν μπορεί να εμφανίστηκε από το απόλυτο μηδέν. Συνεπώς ο Κόσμος δεν «άρχισε» και δεν θα «τελειώσει». Το απόλυτο «Όν» πού είναι ο Κόσμος, είναι το «ριζικά αδημιούργητο», είναι ή αιτία τού εαυτού του.

Συνεπώς, ο παγανισμός προϋποθέτει την απόρριψη αυτής της «ελλείψεως συνεχείας», αυτής της Βασικής αποκοπής (τομής) πού αποτελούν την δυαδική φαντασιοπληξία», για την οποίαν ό Νίτσε γράφει ότι αλλοίωσε τον θεό σε εχθρό της ζωής, ενώ είναι έξαρση και επιδοκιμασία της ζωής» («Ο αντίχριστος»). Το να γιατρέψει κανείς τον κόσμο από την μονοθεϊστική τομή, σημαίνει να παλινόρθωση την ενότητα του όντος και να εξαφανίσει την άβυσσο πού διαχωρίζει τον θεό από τα δημιουργήματα» του, να δώσει, τέλος στην ζωή την σημασία των αντιθετικών διαφοροποιήσεών της. **Ο θεός δεν δημιούργησε τον Κόσμο, αλλά εξαπλώνεται μέσα του και διό μέσου του. Δεν είναι «πανταχού παρών» στον κόσμο, όπως υποστηρίζεται. Είναι ή ίδια ή διάσταση του Κόσμου, πού, τόσο γενικό όσο και ειδικά, του δίνει την έννοια, ανάλογα με ότι τον κάνουμε εμείς.**

Η θέση της ερμηνείας της Καθολικής Εκκλησίας, πού αναπτύχθηκε από τον Τρεμοντόν (βλ. Προβλήματα τού χριστιανισμού» σελ. 47-73), είναι να θεωρεί σαν αποδεδειγμένο το ότι ο κόσμος άρχισε κάποτε και σαν λογικό ότι δημιουργήθηκε. Η πρώτη αρχή, (το ότι άρχισε»), πού ανήκει στην σφαίρα της πειραματικής επιστήμης, τροφοδοτείται από υποθέσεις για την μεγάλη έκρηξη» πού υποτίθεται ότι γέννησε το Σύμπαν πριν από 15 δισεκ. χρόνια τουλάχιστον. Η αρχή αυτή είναι πολύ συζητήσιμη, όπως και κάθε θεωρία πού εξαρτά την πίστη» από την λογική» και προσπαθεί να αποδείξει» αιώνιες δοξασίες με επιστημονικό γεγονόςτα, κατ' αρχήν συμπτωματικό και υποκειμένα πάντα σε αναθεώρηση. Είναι πιθανό, ότι ή θεωρία της «μεγάλης εκρήξεως» θα ακολουθήσει την τύχη πολλών άλλων και θα αντικατασταθεί από άλλη, πράγμα πού την καθιστά ακριβώς επιστημονική. Αν υποθεθεί ότι μια τέτοια «αρχή του κόσμου» έγινε κάποτε, τίποτα δεν επιτρέπει τον Ισχυρισμό και την βεβαιότητα ότι επρόκειτο για μια αρχή από το μηδέν και όχι για μία αρχή ενός νέου κύκλου». Για μας η επιστήμη θα μείνει πάντα βουβή ως προς το μεγάλο θέμα των «απωτάτων αιτιών»).

Η διακήρυξη του παγανισμού ως προς το «ομοούσιο του θεού με το ανθρώπινο όν» δεν αφήνει

χώρο για μια «θεολογία εξορίας» του ανθρώπου, θεμελιωμένης στην εκρίζωση του. (Σύμφωνα με την Ιουδαιοχριστιανική θεολογία, ο άνθρωπος «εξορίστηκε» από τον παράδεισο μετά το προπατορικό αμάρτημα», δηλαδή την δοκιμή του "δένδρου της γνώσεως"). Ο παγανισμός αντιπαραθέτει την απεραντοσύνη του Κόσμου - θεού», στο «σύνορο» πού αποτελεί ή τομή μεταξύ «αυτού» και του «άλλου» κόσμου (πού είναι «απέραντος»). Αντιπαραθέτει στην ψυχή πού «υπερβαίνεται από μια άλλη (θεϊκή) ψυχή» - όπως λέει ο Λεβινός μία ψυχή πού μπορεί να είναι αυτή καθαυτή απέραντη.

Αντιπαραθέτει μία αυτονομία, μια αυτάρκεια, μια «ρίζωση» σ' ένα χώρο, αντί για μια αφηρημένη εξάρτηση (από τον άλλο κόσμο») Και μία εκρίζωση (από τον «παράδεισο» στην γη των δακρύων»). Ο παγανιστής νοιώθει τον χώρο όπου γεννήθηκε σαν μια σχέση γιου προς πατέρα. Έχει την «μητέρα- πατρίδα» του, ενώ στον βιβλικό μονοθεϊσμό ή «γη» δεν είναι ο «χώρος καταγωγής», δεν είναι ή «γη της γεννήσεως», άλλα μια «γη προορισμού» πού αποβλέπει σε κάποιο σκοπό. Η γη αυτή είναι αντικείμενο υποσχέσεως ("Γη της 'Επαγγελίας»), με τις δύο έννοιες του όρου: Δηλαδή δεν είναι μια μητέρα, άλλα μια μνηστή η μια σύζυγος (από εκεί πηγάζει ή θεολογία της «εξορίας» και του «γυρισμού»), μια γη πού δεν γίνεται «γη γεννήσεως» παρά με την πραγματοποίηση μιας υποσχέσεως του θεού".

Αλαίν ντε Μπενουά, "Η θρησκεία της Ευρώπης"